

Eerst was er duisternis. *De aarde was nog woest en doods, en duisternis lag over de oervloed.* Zo vertelt het scheppingsverhaal. Uiteraard is dat geen beschrijving van het ontstaan van de werkelijkheid. Het is een verhaal dat ons doet kijken naar en nadenken over de werkelijkheid.

Gods geest zweefde over het water. 'Er moet licht komen,' en er was licht. Dat is het begin van alles. *God zag dat het licht goed was.* Gods levenskrachtige en levenwekkende Geest maakt leven mogelijk. Zesmaal zegt het verhaal: *God zag dat het goed was.* De laatste keer wordt het zelfs: *God keek naar alles wat hij had gemaakt en zag dat het zeer goed was.* En dat doorheen de voortdurende afwisseling van *avond en morgen*, duisternis en licht.

We spreken vaak over de rijkdom en de schoonheid van de schepping, en terecht. Het hemelgewelf, zon, maan en sterren, water en land, jong groen, planten en bomen die vruchten dragen, vissen en vogels, vee, kruipende dieren en wilde dieren, en niet in het minst de mensen, tonen elke dag opnieuw hoe wonder, rijk en mooi het leven in de schepping is en kan zijn.

Maar ... het hemelgewelf, zon, maan en sterren, water en land, jong groen, planten en bomen die vruchten dragen, vissen en vogels, vee, kruipende dieren en wilde dieren, en niet in het minst de mensen, zijn ook oorzaak van ziekte, tegenslag, miserie, lijden en dood. Licht en duisternis, leven en dood wisselen elkaar voortdurend af.

In die werkelijkheid leven wij, de mensen, met een opdracht, zelfs een roeping. *'Wees vruchtbaar en word talrijk, bevolk de aarde en breng haar onder je gezag: heers over de vissen van de zee, over de vogels van de hemel en over alle dieren die op de aarde*

rondkruipen.' Wij worden elke dag opnieuw geroepen om *evenbeeld van God* te zijn en telkens weer – net als God zelf – te zeggen: *'er moet licht komen'*, zodat het leven *vruchtbaar* kan zijn.

Er zijn al veel discussies gevoerd over woorden als 'heerschappij', 'heersen' en 'onder je gezag brengen'. Het gaat hier niet over een meedogenloze, vernietigende heerschappij, maar wel over het beheren bewaren en behoeden van de schepping, zodat zij ten volle vrucht kan dragen.

Om onze opdracht in de schepping te kunnen volbrengen, zijn wij, mensen, als relationele wezens geschapen: *mannelijk en vrouwelijk*, mens en medemens. In talloze vormen van verbondenheid kunnen wij voor de schepping zorgen, opdat zij vrucht kan dragen. In het bijzonder kunnen wij ook voor elkaar zorgen, om samen te kunnen genieten van het licht in ons leven en om samen ook de duisternis door te komen.

Intussen hebben wij in die schepping veel kennis opgedaan en mogelijkheden ontdekt om de schepping leefbaar te maken en om licht te brengen waar duisternis is. En God ziet dat het goed is, zeer goed zelfs.

Maar af en toe stoten we op grenzen. Er zijn situaties waar de duisternis het lijkt te halen op het licht. Soms staan we – ondanks alle inspanningen, verbondenheid en zorg – totaal machteloos, bijvoorbeeld aan het sterfbed van een geliefde. Dan kunnen we alleen nog bidden: God, wij leggen het leven van deze mens en van ons, die machteloos zijn, in uw handen. Dat betekent niet dat we plots God inschakelen als een 'grote tovenaer' die ons probleem kan oplossen. Het gaat wel om het besef dat het

leven veel groter is dan wij kunnen vatten. Dat is geloven dat het 'licht', dat God wil, groter is dan de dood, dat jarenlange verbondenheid niet zo maar ophoudt bij de dood van een geliefde. Dat geloof neemt de pijn en het verdriet niet weg, maar zet er een 'teken van leven' naast. Het verhaal over de schepping is een verrijzenisverhaal.

We hoeven wel niet te wachten tot we op die grens stoten, om die God een plaats te geven in ons leven. Hij die heet 'Jahwe – Ik zal er zijn voor jou' – is altijd bron van licht en leven. Op sommige momenten kunnen we dat aanvoelen, wanneer het leven ons overstijgt en verwondering ons stil maakt. Het is gevaarlijk om een naam te kleven op dergelijke diepe verwondering. Mogen we voorzichtig vermoeden – ook doorheen alle twijfel – dat we ook daar stoten op de grens van onze vertrouwde werkelijkheid en in aanraking komen met die werkelijkheid die wij 'God' noemen? Kan en mag God een plaats krijgen in de schepping en in ons leven, die God die ziet dat het goed is? We kunnen ons daarbij laten helpen door Psalm 23:

*Mijn herder is de Heer,
mij zal het nooit aan iets ontbreken.*

*Hij brengt mij in een oase van groen,
daar strek ik mij uit
aan de rand van het water,
daar is het goed rusten.
Ik kom weer tot leven,
dan trekken wij verder,
vertrouwde wegen, Hij voor mij uit,
want God is zijn naam.*

*Al moet ik het duister in van de dood,
ik ben niet angstig, U bent toch bij me,
onder uw hoede durf ik het aan.*

God,
elke dag opnieuw zegt Gij
'er moet licht komen'
en elke dag opnieuw ziet Gij
dat het licht goed is.

Gij hebt ons, mensen, geroepen
om mee dat licht
mogelijk te maken
door zorg te dragen voor de schepping
en zorg te dragen voor elkaar.
En Gij ziet dat het zeer goed is.

Laat ons nooit vergeten
dat uw licht onvergankelijk is,
ook als wij omringd worden
door duisternis
en geconfronteerd worden
met de grenzen van ons bestaan.

Raak ons aan
met de kracht van uw Geest,
om mensen te kunnen zijn
naar uw evenbeeld,
en zo dragers van licht
voor elkaar
en in de schepping.

Amen.

Beeld:
Michelangelo, Sixtijnse kapel.

In het Licht van Gods Woord

Het is goed

In het begin
schiep God de hemel en de aarde.
De aarde was nog woest en doods,
en duisternis lag over de oervloed,
maar Gods geest zweefde over het water.

God zei: 'Er moet licht komen,' en er was licht.
God zag dat het licht goed was,
en hij scheidde het licht van de duisternis;
het licht noemde hij dag,
de duisternis noemde hij nacht.
Het werd avond en het werd morgen.
De eerste dag.

God zei: 'Er moet midden in het water een
gewelf komen dat de watermassa's van elkaar
scheidt.'
En zo gebeurde het.
God maakte het gewelf en scheidde het water
onder het gewelf van het water erboven.
Hij noemde het gewelf hemel.
Het werd avond en het werd morgen.
De tweede dag.

God zei: 'Het water onder de hemel moet
naar één plaats stromen, zodat er droog land
verschijnt.' En zo gebeurde het.
Het droge noemde hij aarde, het
samengestroomde water noemde hij zee.
En God zag dat het goed was.
God zei: 'Overal op aarde moet jong groen
ontkiemen: zaadvormende planten en allerlei
bomen die vruchten dragen met zaad erin.'
En zo gebeurde het.
De aarde bracht jong groen voort: allerlei
zaadvormende planten en allerlei bomen die
vruchten droegen met zaad erin.
En God zag dat het goed was.
Het werd avond en het werd morgen.
De derde dag.

God zei: 'Er moeten lichten aan het
hemelgewelf komen om de dag te scheiden

van de nacht. Ze moeten de seizoenen
aangeven en de dagen en de jaren, en ze
moeten dienen als lampen aan het
hemelgewelf, om licht te geven op de
aarde.' En zo gebeurde het.
God maakte de twee grote lichten, het
grootste om over de dag te heersen, het
kleinere om over de nacht te heersen, en
ook de sterren. Hij plaatste ze aan het
hemelgewelf om licht te geven op de
aarde, om te heersen over de dag en de
nacht en om het licht te scheiden van de
duisternis. En God zag dat het goed was.
Het werd avond en het werd morgen.
De vierde dag.

God zei: 'Het water moet wemelen van
levende wezens, en boven de aarde, langs
het hemelgewelf, moeten vogels vliegen.'
En hij schiep de grote zeemonsters en alle
soorten levende wezens waarvan het water
wemelt en krioelt, en ook alles wat vleugels
heeft. En God zag dat het goed was.
God zegende ze met de woorden: 'Wees
vruchtbaar en word talrijk en vul het water
van de zee. En ook de vogels moeten talrijk
worden, overal op aarde.'
Het werd avond en het werd morgen.
De vijfde dag.

God zei: 'De aarde moet allerlei levende
wezens voortbrengen: vee, kruipende dieren
en wilde dieren.' En zo gebeurde het.
God maakte alle soorten in het wild levende
dieren, al het vee en alles wat op de
aardbodem rondkruipt.
En God zag dat het goed was.

God zei: 'Laten wij mensen maken die ons
evenbeeld zijn, die op ons lijken; zij moeten
heerschappij voeren over de vissen van de
zee en de vogels van de hemel, over het
vee, over de hele aarde en over alles wat

daarop rondkruipt.' God schiep de mens als
zijn evenbeeld, als evenbeeld van God
schiep hij hem, mannelijk en vrouwelijk
schiep hij de mensen. Hij zegende hen en zei
tegen hen: 'Wees vruchtbaar en word talrijk,
bevolk de aarde en breng haar onder je
gezag: heers over de vissen van de zee,
over de vogels van de hemel en over alle
dieren die op de aarde rondkruipen.'

Ook zei God: 'Hierbij geef ik jullie alle
zaaddragende planten en alle
vruchtbomen op de aarde; dat zal jullie
voedsel zijn. Aan de dieren die in het wild
leven, aan de vogels van de hemel en aan
de levende wezens die op de aarde
rondkruipen, geef ik de groene planten tot
voedsel.' En zo gebeurde het.
God keek naar alles wat hij had gemaakt
en zag dat het zeer goed was. Het werd
avond en het werd morgen.
De zesde dag.

Zo werden de hemel en de aarde in al hun
rijkdom voltooid. Op de zevende dag had
God zijn werk voltooid, op die dag rustte hij
van het werk dat hij gedaan had. God
zegende de zevende dag en verklaarde die
heilig, want op die dag rustte hij van heel zijn
scheppingswerk.

Genesis 1, 1 – 2, 3